

Največja je podoba moža, ki ponuja sadje, osnova te zbirke in večletnega dejavnega medsebojnega sožitja, pa tudi izhodišče za bronasti kip Irene Brunec, postavljen pred poslovno zgradbo. Ob tej sta po naročilu nastali še dve olji: žena s hlebcom kruha in portret Primoža Trubarja. V sobi je prostor še podolgovato sončno njivo, cvetoč travnik in majhen avtoportret, ki že zaradi razlike v dimenzijah – verjetno pa tudi avtorjeve skromnosti – deluje nekoliko umaknjeno.

Proti izhodu na desni steni vidimo še štiri manjše portrete: zapornika in izginjajoči portret, figuri, ki izgubljata oziroma se izgubljata, in risbi pivcev in jedca, slikarjeva priljubljena motiva, ki ju lahko vidimo kot hudomušno ogledovanje okolice ali kot prispodobo nenasitnega goltanja in pohlepa, ki bo nekoč požrlo vse. In verjetno si ju je moč ogledovati še na mnoge druge načine. Četverec je hkrati nekakšna priprava na zadnji del, saj se v sejni sobi krog sklone s tremi gigantskimi olji s poplavljenimi njivami.

Če so sončne njive, kot bi jih gledali skozi širokokotni objektiv, te delujejo bolj kot posnetki iz zraka ali celo mikroskopski posnetki. Grudasto nanesene barve v temnih in vojaško zelenih barvah, blato, ki ga skoraj začutimo in ki sproža številna vprašanja: je to konec, razdejanje vesoljnega potopa, vsega življenja izpraznjen okvir, morda zgolj kratek premor v nenehnem kroženju, saj iz takšnega blata vedno poženejo nova zlata polja, ali pa le spomin na mladostne goričke pomladne njive, v katere se mokro udara; zavedanje tega, da se spreminjajo stvari okrog nas in mi sami.

NIKOLAJ BEER

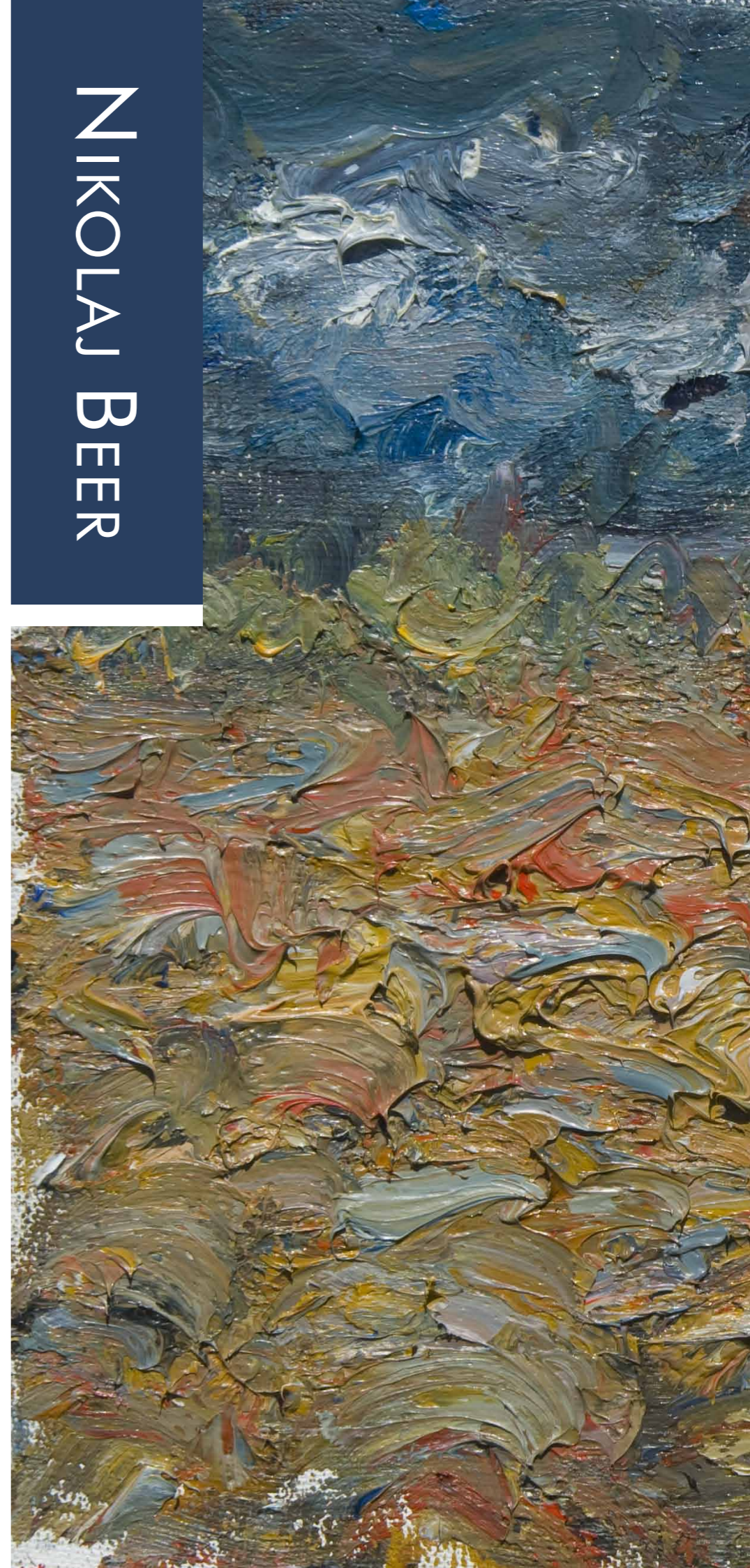
NIKOLAJ BEER

REGIONALNI CENTER ZA RAZVOJ

Podvine 36
1410 Zagorje ob Savi
Slovenija

tel.: + 386 (0)3 56-60-500
fax.: + 386 (0)3 56-60-510
e-mail: info@rcr-zasavje.si
www.rcr-zasavje.si

Kako se znajti v Beerovem labirintu

Roman Rozina

Labirint je seveda pretirano, je pa res, da RR center ni galerija, ampak poslovna zgradba z razkošnim stopniščem, velikimi avlami in praviloma širokimi hodniki. Bele stene med vrati, lučmi, gasilnimi aparati in obveznimi načrti in puščicami, ki kažejo smer reševanja, omogočajo še kaj več.

V zgornjem nadstropju RR centra, kjer so pisarne in sejne sobe Regionalnega centra za razvoj, je ta »še kaj več« 68 slik akademskega slikarja Nikolaja Beera.

Nikolaj Beer je Prekmurec, ki je sredi sedemdesetih let gostoval v izlaško-zagorski koloniji in se tu zadržal do danes. Rojen je bil septembra 1945 v Križevcih, slikarstvo je študiral na ljubljanski Akademiji za likovno umetnost, kjer je leta 1973 diplomiral pri Gabrijelu Stupici. Ves čas je bil samostojen ustvarjalec, predstavljal se je na več desetih samostojnih in skupinskih razstavah širom Slovenije in v tujini, prejel je več nagrad, predstavljen je tudi v monografiji in različnih obsežnih katalogih. Toliko za Kdo je kdo.

02

In zdaj v labirint. Z Beerovimi slikami se srečamo že na stopnišču. Veliko poslikano steno sestavlja 24 olj na lesu, po vojaško poravnanih v štiri vrste in šest stolpcev, zaradi česar se komu zazdi, da stoji pred prednjo steno čebelnjaka. A Beerove panjske končnice niso šegave in živahnih barv, gledamo človeške glave, ki izgublajo prepoznavno obliko, debele nanose blata, prepoznavamo borova debela – življenje je trdovratno in se ne da, že povsem osušeno ne pade – deklico z mrtvim detetom – pretresljiva sodobna pieta – cestni odtok v spodnji vrsti, kamor se bo nazadnje vse odteklo ...

Po tem mračnem pozdravu, ki je prerez slikarjevega dela, zbir njegovih najpogostejših motivov, nas v sprejemni avli pozdravita njivi, polni zlatega žita. Poleg njiju je Miki na steno zapisal kratko Komeljevo impresijo, nekakšen robni zapis, za kakršne si rad vzame prostor tudi na platnih.

BEEROVA NJIVA
Milček Komelj

*Življenje, njiva razorana,
z zlatim žitom zasejana,
v sončnem ognju raztopljena,
v povodnji z blatom prepojena -
ena sama dolga gaz
skozi omejeni čas.
V njej razkroji se vsak obraz.*

Njive so njegov nenehno ponavljajoči se motiv, njive so njegova mladost, zunanji izraz notranjih dogajanj, organsko telo, prisposoba rodnosti in izginevanja. Levo od sončnih njiv je še barv izropano strnišče v značilno pretirani perspektivi – pogled z Noetove barke – desno pa vstopamo v hodnik, kjer nas čakata še dve njivi: najprej majhna z vangoghovskim nevihtnim nebom, za njo velika in blatna, kakršne bomo na tej poti še srečevali.

03

Vožjem hodniku se med vrati vrstijo olja manjšega formata, ki jih je Beer pred dvema letoma naslikal za koledar Regionalnega centra za razvoj. Motivno raznovrstni in barvno prijazni se nizajo kapela gradu Medija, tihožitji s hruškami in cvetjem, gozd, rečna površina, pijanca in večji skupini ljudi.

Poznavalce Beerovega slikarstva čaka največje presenečenje na vogalu, saj nas v novem, širšem hodniku pričakajo olja z rudarskimi motivi. Najprej trikratna ponovitev udarniške upodobitve rudarjev pri delu v rovu, rudarja, ki potiskata voziček s premogom, in rudar, ki vrta v premog. Po močnih silakih pogled na stara utrujena knapa: prvega med malico in drugega na vožnji iz jame. Slednjega prepoznamo tudi v seriji štirih glav na nasprotni steni.

Na novem vogalu je pet slik na papirju in pod steklom, pri katerih je avtor uporabil različne tehnike, od risanja in lepljenja do slikanja. Tu je vhod v direktorjevo pisarno, ki je hkrati manjša sejna soba s šestimi slikami.